

การเสริมสร้างความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา
สำหรับครูภาษาจีนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1

Enhancing Learning Management Abilities of Chinese Language Teachers by
Integrating the Multiple Intelligences Model in Schools under the District Office
of Lampang Primary Education Area 1

บัณฑิตกาญจ ตั้งภากรณ์¹

Bunsikan Tangpakorn¹

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการเสริมสร้างการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญาต่อความสามารถในการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาจีน กลุ่มเป้าหมาย คือ ครูภาษาจีนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1 จำนวน 9 คน จาก 6 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือเชิงนวัตกรรม เครื่องมือเชิงคุณภาพ และเครื่องมือเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสถิติด้วยวิธีวิลคอกซัน

ผลการศึกษา พบว่า 1) ครูภาษาจีนที่ผ่านการอบรมเชิงปฏิบัติการสามารถพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา 5 ขั้นตอน มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก ($\mu = 4.79$) 2) ความรู้ด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่บูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญาของครูภาษาจีนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ทักษะในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนตามแผนฯ ที่พัฒนาขึ้นของครูภาษาจีน โดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกช่วงของการเปรียบเทียบ และ 4) ทศนคติของครูภาษาจีนที่มีต่อการอบรมเชิงปฏิบัติการอยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.8$) และพบว่า นักเรียนจำนวน 295 คน มีเจตคติต่อการเรียนรายวิชาภาษาจีนตามแผนการจัดการเรียนรู้ฯ ที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.83$)

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้ภาษาจีน, บูรณาการ, พหุปัญญา, ครูภาษาจีน

Article Info: Received 30 January, 2020; Received in revised form 30 March, 2020; Accepted 3 April, 2020

¹ อาจารย์ประจำหลักสูตรการสอนภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง อีเมล: am_sikan@hotmail.com
Lecturer in Teaching Chinese, Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University
Email: am_sikan@hotmail.com

Abstract

This research aimed to study the result of enhancing integrated Chinese learning management by multiple intelligence model on the ability of Chinese language teachers in learning management. The research target group comprised nine Chinese language teachers from six primary schools under the Lampang primary education area 1 district office. The research tools consisted of innovative tools, qualitative tools and quantitative tools. The data were analyzed using mean, standard deviation and Wilcoxon signed-rank test.

The findings revealed that 1) Chinese language teachers, who have passed the training course were able to design integrated Chinese learning plan by five-step multiple intelligence model, are at the excellent level of teaching ($\mu = 4.79$). 2) the knowledge of learning management by integrating the multiple intelligences model of Chinese language teachers increased at a statistically significant level of .05. 3) the skills in learning management according to the plan of Chinese language teachers also improved each week at a statistically significant level of .05 during the period of comparison. 4) the attitudes of Chinese language teachers towards training course were at a very good level ($M = 4.8$). It was also found that 295 students have positive attitude towards Chinese language learning at a very good level ($M = 4.83$).

Keywords: Chinese learning management, integration, multiple intelligences, Chinese teachers

บทนำ

การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งเน้นพัฒนาประชากรในวัยเรียนทุกคนให้มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีทักษะในการใช้ชีวิต ทักษะการคิด ทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ รวมถึงทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาที่ 3 ปลูกฝังการอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่น นิษักรักการเรียนรู้ และส่งเสริมการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต กระบวนทัศน์ในการจัดการเรียนการสอนจึงต้องปรับเปลี่ยน จากการถ่ายทอดเนื้อหาให้ผู้เรียนท่องจำจากตำรา เป็นการเรียนการสอนที่ส่งเสริมด้านสติปัญญา กาย และใจของผู้เรียน และปรับเปลี่ยนบทบาทของผู้สอนจาก “ผู้ถ่ายทอดความรู้” เป็น “โค้ช” หรือ “ผู้อำนวยการเรียนรู้” ที่บริหารจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพตรงตามความต้องการของผู้เรียน

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) สนับสนุนครุต้นแบบจากทุกภูมิภาค จำนวน 90 คน เพื่อวิจัยและพัฒนาแนวทางการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้จากสถาบันผลิตครู ผลการดำเนินงาน พบว่า แนวทางการจัดการเรียนรู้ จำนวน 9 แนวทาง สอดคล้องกับมาตรา 24 (2) และ (3) และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น แนวทางการจัดการเรียนรู้ทั้ง 9 แนวทาง ได้แก่ 1) การพัฒนากระบวนการคิดด้วยการใช้คำถามหมวกความคิด 6 ใบ 2) การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการแก้ปัญหา 3) การจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน 4) การจัดการเรียนรู้แบบสร้างองค์ความรู้ 5) การจัดการเรียนรู้แบบส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ 6) การจัดการเรียนรู้แบบโครงการ 7) การจัดการเรียนรู้แบบประสบการณ์และที่เน้นการปฏิบัติ 8) การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสู่ทหุปัญญา และ 9) การจัดการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้

“การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสู่ทหุปัญญา” เป็น 1 ใน 9 แนวทางที่ถูกนำเสนอข้างต้น ซึ่งจัดการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้และความสามารถที่มีอยู่ในตัวผู้เรียน Gardner (1998, อ้างถึงใน ทวีศักดิ์ สิริรัตนธธา, 2560) ผู้ริเริ่มทฤษฎีทหุปัญญามองว่า สติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านและมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับว่าจะโดดเด่นในด้านใด ซึ่งเป็นความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล คนทั่วไปมีปัญญาอย่างน้อย 9 ด้าน ได้แก่ ปัญญาด้านภาษา (linguistic intelligence) ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (logical-mathematical intelligence) ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (spatial intelligence) ปัญญาด้านดนตรี (music intelligence) ปัญญาด้านความเข้าใจระหว่างบุคคล (interpersonal intelligence) ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (intrapersonal intelligence) ปัญญาด้านธรรมชาติ (naturalist intelligence) และปัญญาด้านอัตถภาวนิยม จิตนิยม หรือการดำรงคงอยู่ของชีวิต (existential intelligence) (กมลวรรณ อังศรีสุพร, 2554) การพัฒนาศักยภาพหรือความสามารถของผู้เรียนให้เป็นผู้รอบรู้ มีความสามารถในหลาย ๆ ด้าน สามารถเกิดขึ้นได้ผ่านการจัดประสบการณ์เรียนรู้ 5 ขั้นตอน ตามรูปแบบทหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ หรือ ACACA รูปแบบนี้สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สามารถพัฒนาผู้เรียนทั้งในด้านศักยภาพการเรียนรู้ กระบวนการคิด อารมณ์ความรู้สึก และความสามารถทางทหุปัญญาของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้ (เยาวพา เตชะคุปต์, 2553)

เมื่อก้าวเข้าสู่ยุคศตวรรษที่ 21 ภาษาต่างประเทศ และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทย ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น รวมไปถึงการส่งเสริมสมรรถนะการใช้ภาษาต่างประเทศที่สองโดยเฉพาะภาษาจีน เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้ใช้มากเป็นลำดับสองรองจากภาษาอังกฤษ และเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้นในปี พ.ศ. 2557 โดยมุ่งเน้นพัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ทักษะภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ ซึ่งจะเพิ่มขีดความสามารถของคนไทยในการแข่งขันเวทีระดับโลก ทั้งนี้ ได้กำหนดให้เริ่มเปิดสอนภาษาจีนได้ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นต้นไป อย่างไรก็ตาม สำหรับโรงเรียนที่มีความพร้อมสามารถเปิดสอนได้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยกำหนดเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียนแต่ละระดับชั้นให้เหมาะกับวัย ศักยภาพ และความต้องการ เน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ, 2557) การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนให้ประสบผลสำเร็จตรงตามเป้าหมายของนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของผู้สอนภาษาจีน ทั้งด้านวิชาการ วิชาชีพ ทักษะ และเทคนิคการสอน กล่าวคือ ผู้สอนภาษาจีนต้องมีความเชี่ยวชาญทางภาษาจีน ความรู้เกี่ยวกับหลักการจัดการเรียนรู้และเทคนิคการสอนเป็นอย่างดี ดังที่ ไพฑูรย์ สินลาร์ตัน (2526 อ้างถึงใน อภรณ์ ใจเที่ยง, 2553) กล่าวไว้ว่า “เป็นครูต้องรู้ศาสตร์อย่างมีศิลป์” ซึ่งสอดคล้องกับที่ อภรณ์ ใจเที่ยง (2553) สรุปไว้ว่า ผู้ที่สอนอย่างมีความรู้และทักษะ มีหลักการจัดการเรียนรู้ที่เป็นระบบ ย่อมส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้

บทสังเคราะห์รายงานการวิจัยเกี่ยวกับภาพรวมของการพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ในระดับชั้นประถมศึกษา พบว่า ประเด็นปัญหาและอุปสรรคที่เด่นชัดสำหรับผู้สอนภาษาจีน คือ การขาดทักษะการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ และไม่มีโอกาสในการเพิ่มพูนความรู้ในด้านการวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้เชื่อมโยงกับเป้าหมายที่ระบุไว้ในมาตรฐานตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน รวมถึงขาดการพัฒนาด้านวิธีการและเทคนิคการสอนภาษาจีนให้เหมาะสมกับวัยและศักยภาพที่เน้น

ผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่วนประเด็นปัญหาและอุปสรรคของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่เด่นชัด คือ ขาดความสนใจและมีทัศนคติที่เชิงลบต่อการเรียนรายวิชาภาษาจีน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559) สอดคล้องกับข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สังเกตนักเรียนและครูภาษาจีน ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1 เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2562 ซึ่งผลการวิเคราะห์สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในปัจจุบัน พบว่า 1) ครูภาษาจีนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การสอนน้อยกว่า 5 ปี และไม่ได้จบในสาขาวิชาการสอนภาษาจีน จึงขาดความเข้าใจในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่เน้นการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนเป็น สำคัญ 2) ครูภาษาจีนนิยมใช้วิธีการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ให้เพียง ฝ่ายเดียวเน้นการสอนภาษาจีนแบบท่องจำคำศัพท์ และอ่านเนื้อหาตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสาร ประกอบการสอน ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะการสังเกต การคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และ 3) นักเรียนขาดความใส่ใจและไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนที่จัดขึ้น ส่งผลให้ นักเรียนมีเจตคติทางลบต่อการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน นอกจากนี้ ผลการสัมภาษณ์ครูเกี่ยวกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในภาพรวมของการเรียนรายวิชาภาษา จีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ในเกณฑ์คุณภาพที่ค่อนข้างต่ำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจทำวิจัย เพื่อเสริมสร้างความสามารถของครูภาษาจีนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาลำปางเขต 1 ด้านการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการพหุปัญญาสู่รายวิชาภาษาจีน โดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการและอาศัยความร่วมมือจากครูภาษาจีนในการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สามารถสร้างเสริมทักษะการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยเน้น ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญาที่มีต่อ ความสามารถในการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาจีน

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (action research) ตามแนวคิดของ Kemmis and Mc Taggart (1982 อ้างถึงใน วรรณดี สุทธิสาร, 2556) แบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการวางแผน (planning) เพื่อศึกษาข้อมูลปัจจุบันเกี่ยวกับลักษณะและสภาพของการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนของครูภาษาจีนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1 โดยวิธีพหุกรณีศึกษา (นริศรา เสือคล้าย, 2550) เพื่อเป็นการศึกษาเชิงลึก ซึ่งแบ่งการดำเนินงานออกเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะแรก เป็นการศึกษาก่อนลงโรงเรียน เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดกรอบในการเก็บรวบรวมข้อมูล และกำหนดขอบเขตด้านประชากรได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตด้านประชากร เป็นครูภาษาจีนระดับชั้นประถมศึกษา กลุ่มโรงเรียนเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1 โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจงเฉพาะโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นระดับชั้นแรก มีโรงเรียน จำนวน 6 โรงเรียน และมีครูภาษาจีนรวมทั้งสิ้น 9 คน

ระยะที่สอง เป็นการศึกษาข้อมูลภายในโรงเรียน ดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากการศึกษาเอกสารและแบบรายงานบันทึกประจำวันของครู สังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของครูและนักเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในชั้นเรียน และสัมภาษณ์ความคิดเห็นและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในปัจจุบัน

ระยะที่สาม เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมภายในโรงเรียน โดยใช้วิธีการจัดการข้อมูลทั้งการลดทอน การตรวจสอบ และการวิเคราะห์ เพื่อนำข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนของครู และลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียน เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดขอบเขตเนื้อหาของการอบรมเชิงปฏิบัติการและจัดทำคู่มือการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา สำหรับครูภาษาจีนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1

2. ขั้นการปฏิบัติการ (action) ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความสามารถของครูภาษาจีน ในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่บูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพหุปัญญาของ Gardner (1993, อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550) รวมถึงรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ (ACACA) ของ ยาวพา เดชะคุปต์ (2553) และนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ในขั้นตอนที่ 1 มาสังเคราะห์ร่วมกัน จากนั้นดำเนินการจัดประชุมครูภาษาจีน วันที่ 14 กรกฎาคม 2562 เพื่อสร้างความตระหนักถึงปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในปัจจุบันที่นำไปสู่ความต้องการในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.2 จัดทำคู่มือการอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อใช้เป็นเอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการและเป็นเครื่องมือศึกษาสำหรับครูภาษาจีน ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) A: Active learning ให้นักเรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนอย่างมีชีวิตชีวา 2) C: Cooperation learning ให้นักเรียน มีปฏิสัมพันธ์ในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนแบบกลุ่มย่อย 3) A: Analysis ให้นักเรียนวิเคราะห์ ความรู้สึก และสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการลงปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง 4) C: Constructivism ให้นักเรียนสรุปองค์ความรู้จากการเรียนรู้ภาษาจีนด้วยตนเอง และ 5) A: Application ให้นักเรียนนำความรู้ทางภาษาจีนไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน

ผู้วิจัยนำคู่มือเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินคุณภาพด้าน รูปแบบและองค์ประกอบของเนื้อหา ผลการประเมินคุณภาพในภาพรวม พบว่า มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.74$) สามารถนำไปใช้เป็นเอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการได้ โดยแบบประเมินคุณภาพดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC เท่ากับ 0.85

2.3 ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการวัดความรู้ ความเข้าใจ ของครูภาษาจีนทั้ง 9 คน ก่อนเข้ารับอบรมเชิงปฏิบัติการ จากนั้นนัดหมายเวลาเพื่อจัดกิจกรรมการอบรมฯ ผู้วิจัยแจก เอกสารคู่มือที่สร้างขึ้นให้ครูภาษาจีนศึกษาด้วยตนเองก่อนการเข้าอบรมฯ จำนวน 1 สัปดาห์

2.4 ดำเนินการจัดกิจกรรมการอบรมเชิงปฏิบัติการ ในวันที่ 20 สิงหาคม 2562 ตั้งแต่เวลา 08.30–17.30 น. โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นวิทยากรในการอบรมฯ พร้อมให้คำแนะนำ และสังเกตพฤติกรรมมีส่วนร่วมของครูภาษาจีน ดำเนินการจัดกิจกรรมการอบรมฯ เป็น 2 ช่วงเวลา ช่วงเช้าบรรยายแนวคิด ทฤษฎี และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของ พหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ (ACACA) ช่วงบ่ายแบ่งกลุ่มย่อยฝึกปฏิบัติการเขียนแผนการจัด

การเรียนรู้ภาษาจีนฯ ตามขั้นตอน ได้แก่ 1) กำหนดหัวเรื่องการสอน 2) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ 3) กำหนดสาระสำคัญ 4) กำหนดสมรรถนะที่สำคัญ 5) กำหนดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการกับ 5 ขั้นตอน ตามรูปแบบของพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ 6) กำหนดสื่อและแหล่งการเรียนรู้ และ 7) กำหนดการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ หลังจากจบกิจกรรมเชิงปฏิบัติการ ผู้วิจัยและครูภาษาจีน ประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นที่แต่ละกลุ่มยังไม่ชัดเจน พร้อมหาข้อสรุปและสะท้อนกลับข้อมูลที่เกิดขึ้น รวมถึงหาแนวทางร่วมกันในการปรับปรุงและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ ให้ดียิ่งขึ้น

2.5 กำหนดให้ครูภาษาจีนที่ผ่านการอบรมทั้ง 9 คน พัฒนาและเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ ในรายวิชาของตนเอง จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยบ้านของฉิน หน่วยโรงเรียนของฉิน และหน่วยสัตว์น้ำรู้ ซึ่งแต่ละหน่วยมี จำนวน 3 แผน แผนละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 9 สัปดาห์ จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ ที่ครูสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพด้านความเหมาะสม องค์กรประกอบ และขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ (กิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์, 2558) จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ ที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนห้องที่ตนเป็นครูประจำชั้น รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 295 คน จาก 6 โรงเรียน

3. **ขั้นการสังเกตการณ์ (observation)** เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาศักยภาพของครูภาษาจีน ผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group –Time Series Design (ไพศาล วรคำ, 2558) โดยเก็บข้อมูลด้วยแบบสังเกตพฤติกรรม ในสัปดาห์ที่ 3 5 7 และ 9 เพื่อเปรียบเทียบทักษะของการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ ตามช่วงเวลาเปลี่ยนแปลง ตลอดจนดำเนินการเก็บข้อมูลด้านความรู้เพิ่มเติมโดยการทดสอบ ความรู้ ความเข้าใจ หลังการอบรม นอกจากนี้ ประเมินความคิดเห็นของครูสอนภาษาจีนเพื่อวัดทัศนคติต่อการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการ และประเมินความคิดเห็นของนักเรียน เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ ที่พัฒนาขึ้น

4. **ขั้นการสะท้อน (reflect)** ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรับรองรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่บูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญาของครูภาษาจีน จากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีคุณสมบัติเป็นผู้สอนหรือผู้มีประสบการณ์ในด้านการพัฒนารูปแบบการออกแบบการเรียนการสอน และด้านการบริหารหลักสูตรและการจัดเรียนการสอน ทั้งในระดับประถมศึกษา

และอุดมศึกษาไม่น้อยกว่า 6 ปี จำนวน 5 ท่าน ผลการรับรอง พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ ที่พัฒนาขึ้น มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก ($M = 3.80$) โดยกำหนดเกณฑ์คุณภาพแบบประมาณค่า 4 ระดับ คือ ดีมาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด (วัฒนา สุนทรธัย, 2552)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. เครื่องมือที่เป็นนวัตกรรม คือ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่บูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญาที่ครูภาษาจีน พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 1) จุดประสงค์การเรียนรู้ 2) สารสำคัญ 3) สมรรถนะที่สำคัญ 4) คุณลักษณะที่พึงประสงค์ 5) ขั้นตอนของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ 6) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และ 7) การวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งผ่านการประเมินคุณภาพด้านความเหมาะสม องค์ประกอบ และขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดระดับคะแนนตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (ไพศาล วรคำ, 2558) และแบบประเมินดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC เท่ากับ 0.87

2. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย แบบวิเคราะห์เอกสารเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน แบบบันทึกข้อมูลจากการประชุมในการสร้างความตระหนัก แบบบันทึกประจำวันของครู แบบสังเกตพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน และแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการของนักเรียน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่งประกอบด้วย

1) แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจ ของครูภาษาจีนก่อน-หลังการอบรมเชิงปฏิบัติการ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความรู้ประเภทปรนัยของ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543) และสร้างแบบทดสอบซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนแบบบูรณาการตามรูปแบบของพหุปัญญา จำนวน 10 ข้อ 2) ด้านการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนแบบบูรณาการฯ จำนวน 10 ข้อ 3) ด้านการออกแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนแบบบูรณาการฯ จำนวน 10 ข้อ 4) ด้านการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ จำนวน 10 ข้อ 5) ด้านรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ จำนวน 10 ข้อ และ 6) ด้านการประเมิน

การจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ จำนวน 10 ข้อ รวมจำนวนทั้งสิ้น 60 ข้อ แบบทดสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับครูภาษาจีนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแต่มีไข่งกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แบ่งเป็น ครูภาษาจีนที่มีประสบการณ์สอนมากกว่าหรือเท่ากับ 8 ปี จำนวน 15 คน และมีประสบการณ์การสอนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 4 ปี จำนวน 15 คน คำนวณหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ พบว่า ข้อสอบ จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.2 – 0.8 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป ต่อจากนั้นนำแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 30 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder-Richardson (สิรินธร สิ้นจินดาวงศ์, 2547) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นที่ 0.95

2) แบบประเมินด้านทักษะในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่บูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา ผู้วิจัยศึกษาเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2554) และเกณฑ์การประเมินผลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง นำมาประยุกต์ใช้ในรายการของแบบประเมิน โดยกำหนดคะแนนด้านรูปแบบและด้านกระบวนการ ข้อละ 2 คะแนน ส่วนด้านคุณประโยชน์ ข้อละ 3 คะแนน คะแนนรวมเท่ากับ 40 คะแนน และกำหนดเกณฑ์คุณภาพแบบประมาณค่า 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) จากนั้นนำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปหาค่าความตรงตามเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสบการณ์ จำนวน 5 ท่าน ได้ผลประเมินความสอดคล้องเท่ากับ 1

3) แบบประเมินด้านทัศนคติของครูภาษาจีนที่มีต่อการเข้าร่วมการอบรมเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านรูปแบบการจัดอบรมฯ 2) ด้านกระบวนการจัดกิจกรรมการอบรมฯ 3) ด้านสื่อและอุปกรณ์ และ 4) ด้านผลผลิตจากการอบรม แบบประเมินมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดและกำหนดเกณฑ์วัดระดับความคิดเห็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1

นอกจากนี้ ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนภาษาจีนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่บูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา โดยประเมินด้านรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อและเทคโนโลยี

รวมถึงการวัดและประเมินผล แบบประเมินมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด และกำหนดเกณฑ์วัดระดับความคิดเห็นเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1

การเก็บรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในทุกขั้นตอนการวิจัย จากนั้นนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบวิลคอกซัน (Wilcoxon signed - rank test)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย แบ่งเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา พบว่า ครูภาษาจีน ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1 สามารถพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา มีคุณภาพในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.79$) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดโดยอยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.90$) (ตาราง 1)

ตาราง 1

คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญาที่ครูภาษาจีนพัฒนาขึ้น

รายการประเมิน	μ	SD	แปลผล
ด้านรูปแบบในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ	4.74	0.53	ดีมาก
ด้านองค์ประกอบในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ	4.76	0.51	ดีมาก
ด้านขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ	4.90	0.32	ดีมาก
รวม	4.79	0.47	ดีมาก

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบความรู้ ความเข้าใจ ระหว่างก่อนและหลังการเข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการ พบว่า ก่อนการเข้ารับการอบรม ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญาของครูภาษาจีน เท่ากับ 18.44 ($SD = 3.21$) หลังการเข้ารับการอบรม ค่าเฉลี่ยคะแนน เท่ากับ 27.22 ($SD = 1.99$) เมื่อทดสอบค่าที พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ ความเข้าใจของครูภาษาจีน

สูงกว่าก่อนการเข้ารับการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 2)

ตาราง 2

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ ความเข้าใจ ระหว่างก่อนและหลังการเข้าอบรมเชิงปฏิบัติการ

การทดสอบความรู้ ความเข้าใจ	N	M	SD	t	p (2-tailed)
ก่อนการเข้าอบรมฯ	9	18.44	3.21	7.87	.000*
หลังการเข้าอบรมฯ	9	27.22	1.99		

หมายเหตุ: * $p < .05$

3. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะและความสามารถของครูภาษาจีนในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน พบว่า ภายหลังจากสัปดาห์ที่ 3 เป็นต้นไป ครูภาษาจีนทั้ง 9 คน มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะและความสามารถในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกช่วงของการเปรียบเทียบ (ตาราง 3)

ตาราง 3

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะและความสามารถของครูภาษาจีนในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

สัปดาห์ที่ เปรียบเทียบ	ทักษะและความสามารถในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่บูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา (p)								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9
สัปดาห์ที่ 1 - 3	.783	.317	.705	.102	.108	1.000	.180	.317	.102
สัปดาห์ที่ 1 - 5	.001*	.000*	.004*	.001*	.023*	.038*	.000*	.004*	.000*
สัปดาห์ที่ 1 - 7	.001*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*
สัปดาห์ที่ 1 - 9	.001*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*
สัปดาห์ที่ 3 - 5	.001*	.000*	.004*	.002*	.248	.038*	.001*	.006	.001*
สัปดาห์ที่ 3 - 7	.001*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.001*
สัปดาห์ที่ 3 - 9	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*	.000*
สัปดาห์ที่ 5 - 7	.317	.015	.009*	.001*	.002*	.001*	.001*	.011*	.034*
สัปดาห์ที่ 5 - 9	.002*	.002*	.001*	.001*	.000*	.000*	.001	.000*	.000*
สัปดาห์ที่ 7 - 9	.002*	.023*	.004*	.564	.000*	.001*	1.000	.000*	.002*

หมายเหตุ: * $p < .05$

4. ความคิดเห็นของครูภาษาจีนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการอบรมเชิงปฏิบัติการพบว่า ครูภาษาจีนทั้ง 9 คน มีความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 4.86$) โดยแสดงความคิดเห็นว่า ความรู้และทักษะที่ได้รับ สามารถนำไปพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนให้มีคุณภาพโดยเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ เน้นการฝึกทักษะการปฏิบัติจริง และการคิดที่เป็นระบบจนสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ด้วยตนเอง

ส่วนเจตคติต่อการเรียนรายวิชาภาษาจีนของนักเรียน จำนวน 295 คน โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($M = 4.83$) โดยนักเรียนแสดงความคิดเห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนแบบบูรณาการฯ กระตุ้นความสนใจและความอยากเรียนรู้ภาษาจีน การได้ฝึกปฏิบัติแบบมีส่วนร่วม กับเพื่อนในชั้นเรียน ส่งผลให้เกิดความกล้าคิดกล้าแสดงออกจนสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้

อภิปรายผล

ผู้วิจัยมีประเด็นอภิปรายผล ดังนี้

1. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างให้ครูเกิดการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติได้ ผลการวิจัย พบว่า หลังการอบรม ครูภาษาจีนสามารถพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพและสามารถนำไปใช้จัดการเรียนรู้ได้จริง กระบวนการอบรมครูภาษาจีนอาศัยกระบวนการสำรวจ วางแผน ปฏิบัติ และตรวจสอบผลการปฏิบัติบนพื้นฐานแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ แนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาของ Howard Gardner และรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ของ เยาวพา เดชะคุปต์ (2553) ซึ่งอิงตามแนวปฏิบัติของ รุจีร์ ภูสาระ (2545) ที่กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีคุณภาพต้องประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่ออุปกรณ์และแหล่งการเรียนรู้ รวมถึงการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ สำหรับขั้นตอนการดำเนินการเสริมสร้างความสามารถของครูภาษาจีนนั้น เริ่มจากการวางแผน การสังเคราะห์สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในปัจจุบัน และจัดประชุมแลกเปลี่ยนเพื่อสร้างความตระหนักถึงปัญหา จนกระทั่งครูภาษาจีนเกิดความกระตือรือร้นและต้องการพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนให้ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sadi (1997, อ้างถึงใน พิสิษฐ์

แก้ววรรณะ และคณะ, 2558) ที่ศึกษากระบวนการพัฒนาวิชาชีพสำหรับครูประถมศึกษาในประเทศไทย พบว่า ควรเปิดโอกาสให้ครูร่วมกันแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและประสบการณ์ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาวิชาชีพ โดยสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำมาเป็นฐานในการจัดทำเครื่องมือที่มีคุณภาพ และดำเนินการจัดกิจกรรมการอบรมเชิงปฏิบัติการ ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการที่สามารถพัฒนาผู้เข้าอบรมให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดีขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ถาวรนามลาพุทธา (2549) ที่สรุปว่า การดำเนินการพัฒนาครูด้วยกิจกรรมการประชุมเชิงปฏิบัติการและการนิเทศก์ภายใน ภายใต้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน สามารถช่วยให้ครูผู้ร่วมศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจ และจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการได้เป็นอย่างดี

2. การอบรมเชิงปฏิบัติการสามารถพัฒนาความสามารถของครูภาษาจีนในด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ ผลการวิจัย พบว่า หลังการอบรมฯ ครูภาษาจีนมีความรู้ ความเข้าใจด้านการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบของพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ สูงขึ้นกว่าก่อนการอบรม ตลอดจนมีทักษะในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนฯ สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแนวคิดในการอบรมเชิงปฏิบัติการตั้งอยู่บนพื้นฐานของความตระหนักถึงปัญหา โดยครูภาษาจีนมีความต้องการที่จะพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนที่เน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ มีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับศักยภาพของนักเรียน และสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ดังที่ กิตติ พัทธวิชัย (2544) กล่าวไว้ว่า กระบวนการจัดอบรมที่ตรงกับความเป็นจริงของปัญหา จะสามารถพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และเปลี่ยนเจตคติของบุคลากร พร้อมนำประสบการณ์ทั้งหมดที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้แก้ปัญหาที่ทำอยู่ให้บรรลุความสำเร็จตามความต้องการขององค์กร และสอดคล้องกับ Goldstein (1993, อ้างถึงใน วาสนา มะณีเรือง และคณะ, 2559) กล่าวว่า การฝึกอบรม เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นระบบเพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญ และมีทัศนคติที่ดี ช่วยเพิ่มพูนทักษะการปฏิบัติงาน และภาระหน้าที่ต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ครูภาษาจีนทั้ง 9 คน มีทัศนคติที่ดีมากต่อการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการ ทั้งนี้เป็นเพราะความรู้และทักษะที่ได้รับจากกระบวนการจัดกิจกรรมการอบรมฯ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนให้มีคุณภาพ โดยเน้นการฝึกทักษะการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารแบบมีส่วนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ส่งผลให้นักเรียนเกิด

ความชอบและสนุกสนานที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งแบบรายบุคคลและแบบกลุ่ม โดยมีครูภาษาจีนเป็นเพียงผู้คอยดูแล ช่วยเหลือ และนำเสนอกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การถามตอบ การเล่นเกม กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายช่วยเสริมทักษะการคิดที่เป็นระบบ จนนักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ด้วยตนเอง ดังที่ กมลวรรณ อังศรีสุพร (2554) กล่าวไว้ว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อ เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นผู้เตรียมเนื้อหา ประสพการณ์ต่าง ๆ และเป็นผู้สนับสนุนกระตุ้นเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ จนสามารถพัฒนาการเรียนรู้และพหุปัญญาได้เหมาะสมกับวัยตามความแตกต่างระหว่างบุคคล อีกทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้มาสรุป สร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง และประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ ฌักทรีน เกาพาน และคณะ (2554) กล่าวไว้ว่า กิจกรรมและเนื้อหาของการเรียนการสอนที่หลากหลายและมีความแตกต่าง ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ตั้งใจ และให้ความร่วมมือในการลงมือปฏิบัติกิจกรรมจริงได้ด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

เนื่องจากรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยบูรณาการตามรูปแบบพหุปัญญา นี้ เป็นการเรียนรู้ภาษาจีนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น ครูควรเตรียมสื่อและอุปกรณ์ให้พร้อมสำหรับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมไปถึงความพร้อมของครูภาษาจีนที่ควรศึกษาและทำความเข้าใจ ในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทุกขั้นตอน นอกจากนี้ ในระหว่างการจัดกิจกรรม ครูภาษาจีนควรสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นรายบุคคล นำข้อมูลที่ได้ไปปรับการจัดการเรียนรู้ให้ตอบสนองต่อธรรมชาติของผู้เรียนที่มีความแตกต่าง เพื่อให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำวิจัยเพื่อศึกษาด้านผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันและ ความสามารถทางพหุปัญญาในแต่ละด้านของนักเรียน และทำการวิจัยและพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนโดยบูรณาการรูปแบบพหุปัญญา ร่วมกับการเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ เช่น

การเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ การเรียนรู้โดยใช้ทีมเป็นฐาน การเรียนรู้โดยใช้ชุมชนเป็นฐาน การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

รายการอ้างอิง

- กมลวรรณ อังศรีสุพร. (2554). การศึกษาความสามารถทางพหุปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับ การจัดกิจกรรมตามรูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อ [วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. Integrated Thesis & Research Management System. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ear_Chi_Ed/Kamolwan_A.pdf
- กิตติ พัทธวิษณุ. (2544). เอกสารการสอนชุดการเรียนรู้ การฝึกอบรมการศึกษานอกระบบและ เทคนิคการฝึกอบรม หน่วยที่ 10 [เอกสารอัดสำเนา]. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- กิตติพันธ์ อุดมเศรษฐ์. (2558). การพัฒนารูปแบบการออกแบบการเรียนการสอนแบบ การเรียนรู้กลับด้านตามกรอบ แนวคิดที่แพคและทฤษฎีขยายความคิดสำหรับครู มัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน [วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR). <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/49960>
- ณภัทริน เกาพาน, ลดาวัลย์ วัฒนบุตร, สุณี สาธิตานันต์, และ สกล สรเสนา. (2554). การศึกษาผลของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้น ความจำจากภาพประกอบ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนระดับ ประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธีรภาดาเทคโนโลยี จังหวัดร้อยเอ็ด. วารสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 5(3), 57-65.
- ถาวร นามลาพุทธา. (2549). การพัฒนาครูด้านการจัดทำแผนการเรียนรู้แบบบูรณาการ โรงเรียนบ้านขามครุราษฎร์อุบลมภ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย]. Thai Library Integrated System. <http://newtdc.thailis.or.th/result.aspx>

- ทวีศักดิ์ สิริรัตนเรขา. (2560, พฤศจิกายน). *ทฤษฎีพหุปัญญา*. แอปปีโฮม คลินิก.
[http://www.happyhomeclinic.com/a01-multiple intelligence.htm](http://www.happyhomeclinic.com/a01-multiple%20intelligence.htm)
- นริศรา เสือคล้าย. (2550). *การวิจัยและพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถทางการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษา* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. ศูนย์ข้อมูลการวิจัย Digital "วช.". <https://dric.nrct.go.th/index.php?/Search/SearchDetail/195937>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.
- ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีน*. <http://www.nan2.go.th/news2school57/data/file>
- พิสิษฐ์ แก้ววรรณะ, เกตุมณี มากมี, และ สำเนา หมิ่นแจ่ม. (2558). *การพัฒนาครูด้านการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ด้วยปัญญา*. ใน บัณฑิตา อินสมบัติ (บ.ก.), *เครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 15. การประชุมสัมมนาวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ* (น. 939-950). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, ประเทศไทย.
- ไพศาล วรคำ. (2558). *การวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 5). ตักสิลาการพิมพ์.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2553). *การพัฒนารูปแบบพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้สำหรับการจัดการศึกษาในบริบทของสังคมไทย*. *วารสารศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 2(1), 133-145.
- รุจิร ภู่อาระ. (2545). *การเขียนแผนการเรียนรู้*. บุ๊คพอยส์.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สุวีริยาสาส์น.
- วรรณดี สุทธินรากร. (2556). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการ: การวิจัยเพื่อเสีรภาพและการสรรค์สร้าง*. สยามปริทัศน์.
- วัฒนา สุนทรธัย. (2552, เมษายน). *วัดความพึงพอใจอย่างไรจึงจะตอบคำถามของ สกอ.ได้*. Bangkok University. <http://tulip.bu.ac.th/~wathna.s/kpi5.4.pdf>

- วาสนา มะณีเรือง, จันทร์ศม์ ภูติอริยวัฒน์, ราชนัย บุญธิมา, และ จารุวรรณ พลอยดวงรัตน์. (2559). รูปแบบการพัฒนาครูเก่งครูดีของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 4(2), 260-278.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). *การกำหนดมาตรฐานการศึกษาตามกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2550). *การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสู่พหุปัญญา*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). *รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยสังเคราะห์ภาพรวม*. พริกหวานกราฟฟิค.
- สิรินธร สิ้นจินดาวงศ์. (2547). วิธีการวิเคราะห์ข้อสอบ. *วารสารศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม*, 4(1), 21-33.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน* (ฉบับปรับปรุง). โอเดียนสโตร์.